

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. április 21.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

MEGNYUGODVA IS AZ ÚRBAN BÍZHAT DÁVID

Köszöntés igéje: Zsoltár 5,12-13

És majd örülnek mindnyájan, a kik bíznak benned; mindörökké vigadjanak, és te megoltalmazod őket, és örvendeznek te benned, akik szeretik a te nevedet. Mert te, Uram, megáldod az igazat, körülveszed a te jóvöltoddal, mint egy pajzzsal.

Énekek: 23; 683

Lekció: 2Sámuel 16,5-14

Alapige: 2Sámuel 16,5-14

Elméne azután Dávid király Bahurimig, és ímé onnan egy férfi jött ki a Saul nemzetségéből való, kinek neve Sémei volt, Gérának fia, és kijöven szidalmazta őket. És kövel hajigálta Dávidot és Dávid királynak minden szolgáit, jóllehet az egész nép és az erős férfiak mindnyájan az ő jobb és balkeze felől voltak. És így szólt Sémei szitkozódása közben: Eredj, eredj te vérszopó és istentelen ember! Megfizet most az Úr néked Saul egész házanépének véréért, aki helyett te uralkodol; és adta az Úr az országot a te fiadnak, Absolonnak: és ímé te nyomorúságban vagy, mert vérszopó ember vagy! Monda pedig Abisai, Sérujának fia, a királynak: Hogyan szidalmazhatja ez a holt eb az én uramat, a királyt? Majd én elmegyek és fejét veszem. Monda pedig a király: Mi közöm van veletek, Sérujának fiai? Hadd szidalmazzon, mert az Úr mondotta néki: Szidalmazzad Dávidot; és ki mondhatja néki: Miért míveled ezt? És monda Dávid Abisainak és minden szolgálinak: Íme az én fiam, ki az én ágyékomból származott, kergeti az én életemet: hogyan cselekedné tehát e

MEGNYUGODVA IS AZ ÚRBAN BÍZHAT DÁVID

Benjáminita? Hagyjatok békét néki, hadd szidalmazzon; mert az Úr mondta néki. Netalán reá tekint az Úr az én nyomorúságomra, és jóval fizet még ma nékem az Úr az ő átka helyett. És ment Dávid és az ő népe az úton, Sémei pedig a hegyoldalon átellenében menvén, mentében átkozódott és köveket hajigált ő ellenébe, és port hányt. Eljutott annakutána a király és az egész nép, mely vele volt, Ajefimbe, és ott megnyugovék.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, amikor Dávid megvallotta, te vagy az ő pásztor, pásztorként és királyként is tehetted, pásztor-királyként. És köszönjük neked, hogy Jézus Krisztusban még teljesebben kijelentetted, milyen is vagy, amikor te pásztori szeretettel szeretted a tieidet. Köszönjük, hogy az Úr Jézus jó pásztorként még az életét is kész volt a juhokért adni. Áldunk, hogy ezzel aratta a legnagyobb győzelmet.

És köszönjük, hogy ezért különösen is igaz lehet, akármilyen környezetben, élethelyzetben vagyunk is, egy biztos, a jó pásztor közelében nemcsak védelmet tapasztalunk, hanem boldogságot. Nemcsak itt a földi életben, hanem mindörökre.

Ugyanakkor, amíg e földi életünk tart, szeretnénk ebben a boldogságban úgy élni, hogy azok, akik még nem ismernek, lássák rajtunk egyénként és közösségként is mint a te nyájad népén, hogy érdemes hozzád tartozni, érdemes téged követni.

Kérünk arra, hogy bocsásd meg, amikor nem tettünk rólad bizonyosságot vagy nem úgy tettünk, ahogy kellett volna. De áldunk téged, hogy nem rajtunk múlik a te kegyelmed munkája. Köszönjük, hogy alkalmatlan voltunk ellenére is használsz bennünket és használni is akarsz.

Ma este is azt kérjük, hogy a te ígéd üzenete hadd legyen személyessé. És kérünk arra, hogy bátoríts, vigasztalj vagy ints, ha kell.

És köszönjük, hogy a húsvéti ünnepek után újra együtt lehetünk, mint a te néped a te házában, a gyülekezet közösségében. Köszönjük, hogy te ilyen gazdagon adod a te ígédet nekünk.

Köszönjük, hogy Jézusért cselekszed ezt, Atyánk.

Ámen.

Igehirdetés

Az utóbbi években – lehet így mondani, hogy években – többször is szó volt arról a szakemberek részéről, hogy a Covid-helyzetben és a Covid-helyzet után érzékenyebbek lettünk. És ezért van olyan sok probléma az utakon, olyan könnyen ideges lesz még az autóvezető is, olyan könnyen összevesznek az emberek a boltban, hogyha valamelyikőjük megelőzi a másikat csak egy pillanatra is. Érzékeny az emberek lelke, és ez veszekedésekhez, összetűzésekhez vezet.

Én is tapasztaltam ezt, amikor kocsival mentem haza, és az autónak a holttere miatt a sávváltásnál éppen nem vettem észre, hogy jön egy másik kocs, és elindultam jobbra, de utolsó pillanatban, hála Istennek, észrevettem, de ő már

dudált, egyből tettem föl a kezem szokásosan jelezve, hogy elnézést kérek, bocsánat érte. De azért, ahogy elment mellettem, látszott az arcán meg a szája mozgásán, hogy nem kedves szavakat mond, valószínű a felmenőimet emlegeti. És nekem is rosszul esett, hogy hát bocsánat, igen, én hibáztam, de bocsánatot kértem, de olyan szomorú tényként állapítottam meg, hogy ő milyen dühös, és ez a szomorú tény aztán bennem is kezdett egy kis dühöt indukálni, hogy de hát miért haragszik meg, hát hibázunk. És arra jöttem rá, hogy: – Uram, könyörülj rajtam, mert most akkor én is dühös tudnék lenni, mert hát mi jögon mert ő valakire megharagudni, aki még föl is tette a kezét az autóvezetés hibázása után – és tényleg úgy betöltött az Úr nyugalma, és hálás voltam érte.

Milyen az, amikor a hívő ember is akár közösségként is nemcsak egy-egy ilyen pillanatra, hanem akár folyamatosan kell, hogy szembesüljön azzal, hogy dühösekre rá, szidalmazzák, káromolják, rágalmazzák. Nemcsak élőben, szóban, hanem a mai modern technika révén sok mindent fel lehet használni, kommenteket írni, blogokban megjegyzéseket tenni folyamatosan, amit ha lát az ember, nagyon fájó tud lenni.

Amikor üldöztetés idején igazságtalan rágalmak során az Úr népe is átérzi ennek a fájdalmát. Itt Dávid esetében is erről van egyszerűen szó. Hol a hívő embernek, hol Isten népének a nyugalma ilyenkor? És ez is látszik a történetben. Szeretném kiemelni, hogy a „megnyugovék” kifejezést, a Károliban ez a szó így hangzik, ennek a történetnek a legvégén hallhattuk. Így a történet vége felől bontjuk ki az üzenetet, és különösen erre gondolva: hol a hívő ember nyugalma. És akkor két egyszerű gondolatban nézzük majd meg: az Úrban bízva nyugodhat meg Dávid, majd pedig megnyugodva is az Úrban bízhat Dávid. Ugyanazok a szavak tulajdonképpen, csak más sorrendben, de más a hangsúlya.

Az Úrban bízva nyugodhat meg Dávid. És ez most azért fontos, mert itt Dávid ezt az élethelyzetet nemcsak azért éli át nehezen, mert éppen most gyalázzák, rágalmazzák, hanem ez is része annak az üldöztetésnek, ami az Absolon lázadása miatt támadt, és Dávid ellen a saját fia lépett föl. És az üzenet szempontjából ez fontos is lesz, hogy nemcsak ezt az adott élethelyzetet hogyan oldja meg az Úr Dávid számára, hanem hogyan lehet ez, hogy Dávid üldöztetésének a java még csak most jön, még most kezd bedurvulni az az élethelyzet, amibe került igazán, mert háborúzni kell majd a saját fia hadseregével szemben. És mégis egy ilyen háborús élethelyzetben, ami csak most kezd eldurvulni, ezt olvassuk így a történetben: megnyugodott.

Mivel háború van Ukrajnában, és gondoljuk el, hogy ott a szó legteljesebb értelmében is hívő testvéreink átélhetik, átérezhetik ezt az szörnyűséget. Fizikai értelemben is háborúság, ez együtt járhat lelki értelemben vett támadásokkal, háborúságokkal, rágalmakkal, de Kárpátalján is vagy Ukrajnában is, Oroszországban a hívő emberek átélhetik ezt: az Úrban bízva megnyugodhatunk és megnyugodva is az Úrban bízhatunk.

Nálunk itthon védelem van, nincs támadás, vége van a választást megelőző kampányidőszaknak, lelki értelemben is egy picit nyugalmasabb időszak jöhet, de ettől még az Úr népét bármikor érheti üldöztetés. Téged is meg engem

is. Elég, ha csak kocsiba ülsz – ahogy említettem az elején – vagy én is, és lehet, hogy adódik egy helyzet, amiben kiderül, hogy hol a hívő ember nyugalma.

Az Úrban bízva nyugodhat meg Dávid. Sémeinek, ennek a benjámini – Saul is Benjámintörzshöz tartozott, emlékeztek – Sémeinek a szidalma, a rágalma azért történhetett itt, mert Absolon fellázadt apja ellen és kénytelen menekülni a király. Ha nincs lázadás, ha nincs menekülési kényszer, akkor Sémeinek nincs lehetősége itt a hegyen menve – Dávidék pedig valamilyen módon ott a völgyben – szidalmazni a királyt és a népet.

Azért van ez az élethelyzet, mert üldöztetést szenved az Úr népe király és maga az Úr népe. A gonosz szidalmazás része az üldöztetésnek. Az újszövetségi levelekben, különösen is Péter 1. levelében szenvedő keresztyéneknek ír az Úr és ott több helyzetben is beszámol erről, hogy milyen nagyon nehéz próbák közé kerülhettek az 1. század újszövetségi hívő népei, és ez ma is állhat. Hétköznapi élet mindennapos részeként vagy különleges támadás, a kísértés órája idején az Úr újszövetségi népét is milyen szenvedések érhetik. Ott Péter 1. levele 2. részének 18. versétől kezdődően, esetleg majd nézzétek meg otthon hazamenve, hogy a cselédeknek, rabszolgáknak a főnökeik, az uraik milyen módon okozhattak kőkemény szenvedést a hitük miatt. És ebben a részben, ebben a szakaszban van arról is szó, hogy magát Jézust is milyen szidalmazások érték.

Mivel mögöttünk van a nagyheti ünnepek – nekünk ünnep – drága igei üzenete, a passió-történetben milyen sokan gyalázták, rágalmazták Jézust és a küldetése teljesítése részeként.

Hadd emeljem ki újra: mindennapos élethelyzetek is lehetnek, neked is akár a munkahelyen, például, de lehet különleges kísértés órája, amikor nem egy egyszerű támadás ér, hanem a Sátán, a Kísértő különleges módon is betámad, üldöztetést szenved az Úr gyermeke, az Úr népe.

Ilyenkor a helyzet természetesen nehéz, próbáló, és itt is hallottuk, felháborító. Azok az erős emberek, katonák, az akkori TEK-esek, ők tényleg egy pillanat alatt elintézhették volna ezt a gyalázkodó Sémeit. Itt Abisai felajánlotta, hogy majd levágom a fejét, és ő secperc alatt megtehetné volna ezt, ha akarta volna. Ugyanolyan módon szenved most is Dávid, mint ahogy a Saul üldöztetése idején üldözöttként kellett neki szenvednie. Az a különbség, hogy most már hatalma lenne arra, hogy elhallgattassa azt, aki őt rágalmazza. Ennyi csak a különbség.

És nem tudom, hogy te hogy érzed magad, hogyha neked hatalmad lenne valakit elhallgattatni, amikor rágalmaz, akkor élnél-e a hatalmaddal? Mert hát még jogom is van hozzá, mert felháborító. Hogy jön ő ahhoz? Csak most ebben a helyzetben az egész történetben az látszik, itt most Dávid üldöztetésének a részeként kell, hogy elszenvedje ezt.

Három fontos érvet is elmond itt Dávid, ami miatt ő látszik, hogy az Úrban bízva nyugodhat meg. Én most csak megemlítem ezeket, nem fontos belemennünk a mélységükbe, csak hogy lássuk.

Mikor a 10. versben így mondja: „Hadd szidalmazzon, mert az Úr mondta néki: Szidalmazd Dávidot” – akkor ez a kifejezés ott az ősi nyelven még így

is fordítható lehetne, hogy: ha az Úr mondta neki, hogy szidalmazd Dávidot, akkor hadd szidalmazzon. Benne van ebben a kifejezésben az a hangsúly, hogy nem biztos, hogy az Úr mondta neki, hogy ezt csinálja, de lehet, hogy az Úr mondta. Nem tudom még, hogy az Úr hogy van ebben az egészben benne, ebben a rágalmazásban, de tudom, hogy az Úr akkor is fölötte van mindennek és az Úrnak lehet ezzel is terve. Hogy Dávid ezt mindig is így gondolta, látszik abból, amikor a Sámuel 1. könyve 26. részének a 19. versében Saulnak mondja, mikor másodszor is megkímélte Saul életét: „ha az Úr ingerelt fel téged ellenem”, hogy valamit csinálj, király – Dávid ezt kész elfogadni.

Ez a fontos most, hogy Dávid kiemeli, hogy: ha az Úr. Az a gondolat van itt, amit Jób is kimondott: „Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úrnak neve!” De nem az Úr csinálta Jóbbal, amit csináltak, azt a Sátán meg azok a gonoszok, gonosz emberek, akiken keresztül Jób mindenét és mindenkiét elveszítette. De Jób is ugyanezt a hitet élte meg, hogy az Úr fölötte van még a gonosznak is, és ő tudja, hogy mit miért tesz.

A másik: hát ha a fiam, saját fiam lázad ellenem, akkor csodálkoznunk kell, hogy egy benjámini így gyalázza az Úr választott királyát és népét?

A harmadik pedig megint az Úrra utalva: lehet, hogy az Úrnak tetszik ezt az egészet a végén javamra fordítani. Az Úr jóval fizet meg nekem azért, amit én most át kell, hogy éljek, és én az Úrban bízva élek át bármit is ebben a nagyon nehéz helyzetben. Tudhatom, hogy az Úr is cselekszik.

A 8. versben Sémei vádaskodása, rágalma közben mondja, hogy majd megfizet neked az Úr, te gonosz vérszopó, istentelen ember. És ugyanezt a szót használja Dávid is, mikor azt mondja, hogy majd az Úr megfizet nekem, csak-hogy a jóra.

Amikor azt a kifejezést olvastuk itt a Károliban, hogy nyomorúságomra rátekint az Úr, ez a kifejezés az ősi nyelven fordítható így is: vétkemre. Véték. A nyomorúság szó a bajra utal, a véték pedig arra, amit magyarban a véték szó jelent, hogy én bűnös vagyok. Nem abban bűnös, amivel vádolták, mert ez egy gonosz rágalom volt, csak érvek voltak a szidalmazásban. De Dávid ezzel azt mondja, hogy igen, de én azért az Úrral való kapcsolatomra nézve mindig maradok bűnös ember, csak az Úr népe tagjaként vagyok bűnös, az Úr gyermekeként vagyok bűnös. Nem azt mondja, hogy én olyan ártatlan vagyok, hogy soha semmi bajt nem érdemelnék meg. Épp fordítva! Hát, ha az Úr azt nézné, hogy én milyen vagyok, amikor nem bízom benne, amikor nem követem őt, akkor látszik, hogy mennyire kegyelemre szoruló bűnös ember vagyok Izrael népe királyaként is.

Így hadd mondjam ki a nagyon fontos lelki igazságot, hogy Dávid az ószövetségi időben úgy éli meg ezt a hitét a bűnös voltával kapcsolatban, hogy tudja, hogy az én bűnömért is valakinek eleget kellett tenni. És ezt így szeretjük mondani, hogy a hívő ember a bűnét mindig a kereszten látja és lássa is. A kereszten mutatkozik meg, hogy kik vagyunk mi, amikor nem úgy élünk és nem olyanok vagyunk, mint az Úréi. De a kereszten Jézuson látjuk a bűnt és a vétet.

Ezért Dávid is, amikor azt mondja, hogy rátekint az én vétkemre, lenne miért ítélnie Istennek, de tudom, hogy nem ítélni akar az Úr. Egyáltalán az Úr nem vádaskodik soha. Az Úr soha nem rágalmaz, az Úr soha nem szidalmaz, hanem az Úr ítél, csak az ítéletet Jézuson hajtotta végre. Ez a kegyelem. És amikor az övéit kellene ítélni, akkor azért nem ítél bennünket, mert Jézuson végrehajtotta. De mi, amikor látjuk, hogy már megint mit tettem, vagy amikor rágalmazó rágalma hangzik is, akkor az nem igaz, de attól még én tudom, hogy milyen vagyok.

Maga Jób is egyébként – ez is fontos most nekem a hangsúly miatt –, maga Jób is, amikor meghallotta a szörnyű hírt, mielőtt azt mondta volna ki, hogy „az Úr adta, az Úr vette el”, előtte Jób mindenképpen gyászol, ő is felveszi a gyász jelét. Dávid és a nép is, amikor elkezdenek menekülni Jeruzsálemből, mélyen gyászolnak, átérzik Absolon üldöztetésének minden lelki és fizikai fájdalmát, terhét. Jób is átérezte, és nagyon fontos, hogy Jób ezzel kezdi: „Mezítelen jöttem ki az én anyámnak méhéből, és mezítelen térek oda, vissza.” Ebben benne van az, hogy én ki vagyok a bűneset utáni állapotok között. Mert a bűneset utáni állapotok között van ez, hogy mezítelenül születünk és mezítelenül halunk meg és temetnek el bennünket. Ez már a halál ténye a bűneset után. Ha nem lett volna bűneset, akkor nem lenne halál. Ha nem lenne bűn, akkor nem lennének rágalmazók sem. Jób is a maga legmélyebb fájdalmában tudja, hogy ki az Úr és ki vagyok én, ha nem lenne velem az Úr. De velem van.

Dávid tehát ilyen értelemben erre az Úrra tudja magát bízni még akkor is, hogyha van lehetőség esetleg a rágalmazónak valamilyen érvet mondani arra, hogy igen, te ebben vétkeztél. Most nem kell hangosan válaszolni, csak ti tudnátok mondani bűnöket, amiket Dávid követett el, súlyos bűnöket is, már királyként? Mert jellemző, hogy amikor üldöztetett Dávid, akkor inkább a hitben való megállása történetei vannak, de amikor király lett, nagyon hamar az Úr kezdte megmutatni, hogy nézzük meg, milyen az, amikor a király nincs a helyén az Úrral való kapcsolatában. De éppen ezt a királyt szereti nagyon az Úr és meg akarja tartani.

Az Úrra bízta magát és így még mélyebbre mehetett a lelki életében, mert az Úrban bízva nyugodhat meg. Amikor rábízta magát az Úrra teljes mértékben, akkor még ott a rágalmazás, ott a szidalom, ott ennek az összes fájó terhe, minden testi és lelki fáradtsága. De az Úrban bízva megnyugodhat. Így írtam föl mindenképpen, hogy Dávid elfáradhatott, de nem fáradt meg, nem fáradt bele ebbe a rágalmazásba, Sémeinek ebbe a nagyon gonosz viselkedésébe.

Újra meg újra folyamatosan hallhatták, dobálta a köveket, egyszer azonban vége lett. A szó fizikai értelemben is vége lett ennek a rágalmazásnak, kődobálásnak, illetve a szó lelki értelmében is.

Ézsaiás könyve 40. részének a 31. versét, amit ti is tudnátok most idézni: „De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!” Ez a szárnyra kelni az ősi jelentésben, az ősi nyelv jelentésében olyan módon ábrázolható, hogy nem kell a szárnyat csapdosni, hanem a szárnyat csak ki kell terjeszteni,

aztán emelkedik. Ez a hitnek a képi kifejezésében nagyon bátorító. Nem kell csapdosni a szárnyat, hanem a szárny kinyílik, a légáramlatok pedig emelik föl. A hit ilyen: bízom és tudom, hogy mindent az Úr cselekszik. Szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk”.

Mert elfáradni elfárad a fiatal is – ott van előtte. Sőt, még meg is fáradhat, még bele is fáradhat a hívő ember is. Dávid nem fáradt bele, mert ő az Úrra bízta, és így bízott az Úrban a nyugalomra nézve is. De hogyha úgy érzed bármikor, hogy: – Én már nem bírom tovább, Uram könyörülj rajtam, mert ez így nem megy! Vagy a szidalomra szidalommal válaszolsz – én is már voltam így sajnos –, akkor ott a bűnbocsánat, akkor ott a szabadítás kérésének a lehetősége. Dávid példájában itt azt látjuk, hogy ő hogyan állt meg, mert az Úrban bízva megnyugodhatott.

És megnyugodva is az Úrban bízhat. Ez mutatja azt, ez a mondat így, hogy a folytatásban is van rá szükség. És ezért hadd emeljem ki nagyon, hogy a folytatás sokkal durvább élethelyzetet hoz Dávidnak, mint ami eddig is volt. Viszont Dávid már átérzi és átélheti az Úrral való kapcsolatnak ezt a hatalmas békeségét, nyugalmat.

Így van itt a Károli fordításban: „Eljutott annakutána a király és az egész nép, mely vele volt, Ajefimbe, és ott megnyugovék.” Ez a kifejezés, hogy „és ott megnyugovék”, ez most nagyon fontos. Ha az új fordítású Biblia fordítását olvastatok, vagy az új Károli fordítást, akkor az Ajefim szó, ami itt a Károliban egy helységnév, ott egy határozószóként szerepel, ami arra utal, hogy: eljutott annak utána a király és az egész nép, amely vele volt fáradtan valahova. Az Ajefim szó ezt jelenti, hogy fáradtnak lenni, csüggedtnak lenni, meggyötörtnek lenni. Tehát nagyon-nagyon negatív csengésű kifejezéseket hordoz ez a szó.

A helységnévnek való fordítás azért lehetséges mindenképpen, mert ez a kifejezés így van: „és ott megnyugodott”. Ha nincs ott a helységnév, akkor nem tudjuk, hogy hol. Az új fordítású Biblia tett is egy megjegyzést, hogy a Jordánon túlra odaértek, de az ősi szövegben nincs benne, hogy a Jordánon túlra, hanem csak ez a szó szerepel ott.

Szeretném kiemelni, hogy én a helységnév üzenetében még inkább értelmezni tudom a bátorítást. Mert valóban benne van az, hogy fáradtan, elfáradtan odaérnek valahova és akkor ott megnyugodnak, megpihennek – ezt a szót is olvashatjuk az új fordításban, hogy megpihentek. A szó fizikai értelmében megpihennek, mert menekülniük kellett Absolon miatt Jeruzsálemből sietve, jön a rágalmazásnak a lelki terhe és így menni, szaladni, menekülni, ez fárasztó a szó fizikai értelmében is. És olyan jól esik egy helyen, biztonságosabbnak tűnő helyen megpihenni. De ez a megpihenés nemcsak fizikai, hanem lelki is, és a Károli-féle fordítás ezért adja jobban vissza. Eljutnak valahova, aminek a jelentése a helységnévnek – újra hadd mondjam – csüggedtnak, meggyötörtnek, fáradtnak lenni, de nekünk a kijelentésben ott van, hogy de ott tapasztalják meg, egy ilyen nevű helységnévben élük át a nyugalmat, a pihenést. Nem csak fizikailag, hanem lelkileg is, mert az Úrnak tetszik így erősíteni, megnyugtatni a szolgáját. Fizikai és lelki megnyugvás.

És ebben benne volt az is, hogy Sémei most már nem szidalmazott. Most már nem ír senki semmilyen kommentet, a blogbejegyzéseit is most már abba-hagyta, az összes autós megváltoztatta a viselkedését, mindenki aranyos, és ha fölteszem a kezemet, jelezve, hogy értettem, megbocsátottam, legközelebb jobban vigyázz. Tehát a fizikai dolgok tekintetében is adhat az Úr békességet, pihenést, nyugalmat. De ha nem is lenne ilyen, akkor is a lelki az mindenképpen ott lehet.

És az Absolon lázadása történeti – de hadd mondjam így még jobb –, üdv-történeti kijelentése szempontjából ezért nagyon bátorító, hogy nemcsak a Sémei szidalma miatt kell Dávidnak megnyugodni, hanem az utána jövő nagyon kritikus élethelyzetei miatt még inkább át kell élnie és éreznie, hogy de én az Úrban megnyugodhattam és megnyugodhatok, és ez a békesség, nyugalom továbbra is betölthet engem. Nyugalom az Úrban. Miért lehet ilyen nyugodt? Mert biztos az Úr szabadításában. A Sémei szidalma abbamaradása is jelezte, hogy igen, vége annak, ami most eddig már olyan nehéz volt.

Azután pedig a bibliából tudjuk, a folytatásban lesz a háború Absolonnal, de utána Absolon is meghal. Dávidnak még sokféle élethelyzetben lesz nehézsége. Lesznek próbák, neki is lesz még kísértés órája, de ez a történet így a zárásában mégiscsak arra utal, hogy Dávid mindig bízhatott az Úrban.

Hogyha emlékeztek, a legtöbb zsoltárt az Úr Lelke Dáviddal íratta le, a 23. Zsoltár is Dávid által leírt zsoltár. A 3. Zsoltárnak a feliratában pedig későbbi századokban az ókori idők hívő lelki vezetői ezt a feliratot írták oda: Dávid zsoltára fia, Absolon elől való futásakor. És ennek a zsoltárnak az üzenete kilenc versben arról szól, hogy mennyire bízhatott Dávid az Úrban egy ilyen élethelyzetben is. A 6. vers így szól éjszakára gondolva: „Én lefekszem és elalszom; felébredek, mert az Úr támogat engem.” A Jóséb-Basebet ifjúsági csoportnak a pó-lóján ennek a zsoltáridézetnek a szövege van.

Amikor valaki rágalmaz, szidalmaz, amikor fizikailag, lelkileg lehet, hogy nem érezzük a nyugalmat, akkor lehet, hogy még aludni se tudunk. „Én lefekszem és elalszom; felébredek, mert az Úr támogat engem.”

És ezzel fejeződik be a zsoltár: „Az Úré a szabadítás; legyen a te népeden a te áldásod.” Az Úré a szabadítás – ez az Úr dolga. A népe dolga pedig micsoda? Az Úr áldása. Azért, mert ha az Úré a szabadítás, és ha baj van, szabadításra szorul az Úr népe, akkor ez teljesen természetes, akkor ebből következik, hogy akkor áldás minden.

De az egész üzenet szempontjából a Dávid története is üdv-történeti szempontból azt mutatják, hogy a végén még áldássá lehet a legnagyobb keserűség is akár. Megmutatja az Úr, hogy én mennyire megtartom az enyéimet. És ha onnan indultunk, hogy üldöztetés, szenved az Úr népe és ezért a rágalmazás, ezért a szidalmak, amik nagyon fájoak lehetnek, de ezek között tartja meg az Úr az övéit alázatban, megerősíti a lelkünket, tartást ad, és megmutatja, hogy nézd meg, amikor megszabadítalak.

A Római levél 8. részének a 28. versét is jól ismerjük: „Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javokra van, mint akik az ő végzése sze-

rint hivatalosak.” Örök végzése szerint elhívottak, tehát örökkévalóságban eldöntött dolgok, a földi életben pedig minden javukra van. Ez a 28. vers, aztán ez után jön a 29-30., majd a 31b: „Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk?” De ez már érzékelteti, hogy akkor lehet, hogy vannak ellenünk? És majd nézzétek meg, hogy ez után a bibliai vers után a Római levél 8. részében a 32. verstől mi mindent mond el az Úr, milyen élethelyzetekben lehet az ő népe, amiben megmutatkozik, hogy: „Tudjuk pedig, hogy azoknak, a kik Istent szeretik, minden javokra van, mint a kik az ő végzése szerint hivatalosak.” „Az Úré a szabadítás; legyen a te népeden a te áldásod.”

Azért a 32. verset is csak mondjuk el, mert így lehet majd zárunk az üzenetet most is az ószövetségi történethez kapcsolódóan, hogy: „Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” Az üldöztetés, a rágalmazás, a szidalmak közepette, amikor elfáradhat a hívő ember is, de van kiben bízni, tapasztalja, hogy Jézussal együtt mindent. Hogyan ad nyugalmat az Úr a folytatásban is Dávidnak? Úgy, hogy Dávid tudja, hogy az Úré a szabadítás.

És itt emelem ki: mert Jézusban van szabadítás Dávidnak is, így mondta, Dávid így tett bizonyosságot: „Netalán reá tekint az Úr az én nyomorúságomra,...” – vagy vétkemre, ahogy említettem – „... és jóval fizet még ma nekem az Úr az ő átka helyett.” A Károli fordításban a ’még ma’ kifejezést azért lett ide, hogy hangsúlyossá tegye. Jóval fizet nekem, de még odatette, hogy „jóval fizet még ma nekem”. Tehát az Úr, amit tesz, az még ma bekövetkezhet. Majd nézzétek meg, hogy az új fordítású bibliában a „még ma” szócskát a Sémei szidalmának a leírásához kapcsolódóan mondja, és úgy is áll egyébként, de az ősi szövegnek a jelentésében mégis a ’még ma’ kifejezés inkább valóban az Úr cselekvésére utal. Itt még Sémei szidalmazta őt, itt még nem volt nyugalom fizikailag. Lelkileg már lehetett, mert Dávid bízik az Úrban. De ez a ’még ma’: miközben még baj van, miközben még nagy a nehézség, mert az üldöztetést szenvednem kell, az Úrért szenvednem, de tudom, hogy még ma az Úr bármit megtehet.

Ez a ’még ma’ nagyon fontos. Nem az, hogy remélem, hogy majd holnap egy picit könnyebb lesz, vagy esetleg holnapután. Ha még kisebb a hitünk, talán egy hét múlva vagy talán tíz év múlva – mutatja, hogy a hit mértéke szerint milyen időszakot merek kimondani, hogy talán addigra az Úr már esetleg.

„Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” Akkor ez a ’még ma’ azt hirdeti nekünk az ószövetségi történetben, hogy az Úr öröktől fogva elrendelt mindent, Jézusban mindent elvégzett, ezt láttuk. A Péter 1. levele 2. részét, ahogy említettem az első gondolatnál, hogy ott Jézusnak a szidalmaztatása, szenvedése ott a kereszten függve hogyan ment végbe. És ott elmondja, hogy példa ez. Jézus nemcsak megváltó halált halt, hanem példa arra, hogy hogyan lehet a legnehezebb körülmények között is az Istennel való, az Úrral való nyugalom, békesség az övéi része szenvedés és üldözés idején.

Ez a ’még ma’ azt hirdeti, mert vannak olyan keresztyén testvéreink, akiket valóban a mártírhalál fenyeget, mert a hitük miatt lehet, hogy éppen még ma

ki fogják őket végezni. Mert sok keresztyént kivégeznek a hitükért, vannak ilyen országok. De számukra is, ami Dáviddal történt az üzenetben, az ugyanúgy áll: még ma az Úr szabadíthat. Vagy nem végzik ki, ha meg kivégzik, akkor is szabadítás az Úrtól, hiszen az Úréi e földi élet után azonnal az Úrhoz mennek. Testüket eltemethetik, vagy lehet, hogy el se temetik a testüket a gyalázat jeleként. És amikor eljön Jézus, akkor pedig eljön az örökkévalóság boldogsága.

És így szép a történet zárása, hogy ez a 'még ma' azt is elhozhatja, hogy eljön Jézus. Hiszen Jézus még ma eljöhet, meg is ígérte. Ez nemcsak a jelenben bátorítás, hanem mint reménység is: Jézus eljövétele véget vethet a ma szidalmazásának, rágalmozásának, a ma üldöztetésének is. Ha pedig még nem jön el, akkor még ma megszabadíthat az Úr, és lehet, hogy holnap is élünk még, hogy erről az Úrról tegyünk bizonyosságot. Lehet, hogy még szenvedő keresztyénként, de közben azok, akik nem az Úréi, azok, akik most még szidalmaznak, gyaláznak, lehet, hogy megtérnek az Úrhoz.

És ahogy hallottuk a nagyheti igehirdetésekből, ott volt az a lator, aki a társával együtt nagyon gyalázta és rágalmozta és szidalmazta az Úr Jézust, de ott pár óra leforgása alatt – maximum három óra, mert kilenc és dél között történt nagypénteken – az a lator megváltozott. Az a lator Jézus követője lett. Ő is meghalt, de már a paradicsomban találkozhatott az Úr Jézussal. Még ma.

Dávid az Úrban bízva nyugodhatott meg, és megnyugodva is az Úrban bízhatott Dávid a folytatásban. Legyen ez bátorító, vigasztaló, erősítő, vagy ha kell, intő számodra is. „Jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig.” Ennek a reménységében is imádkozzunk most.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, szeretnénk neked megköszönni, hogyha az utóbbi időszakban emberek részéről is szeretetet, békességet tapasztalhatunk, mert Urunk, a te kegyelmed ezt is munkálhatja. De köszönjük azt is neked, hogyha Dávidhoz hasonlóan mi is átélhettük, nem volt egyszerű a rágalmozás, az üldöztetés, talán még el is fáradtunk, de mi is bízhattunk benned, mi is megnyugodhattunk tebenned.

Köszönjük, hogy az Úr Jézus a kereszten függve is mindent átért abból, amit neki kellett, hogy a szidalmazások közepette is hűséggel megmaradt Isten Fiának és megváltó halált halt.

Bocsásd meg, kérünk, ha esetleg mi rágalmoztunk, szidalmaztunk másokat, hívőként is akár. Tudod, hogy nem akarunk ilyenek maradni, lenni, tisztíts meg bennünket.

Valóban olyan szomorú azt látni, hogy Dávid sem volt egyáltalán tökéletes, de éppen ebben is megmutattad, milyen nagy a te kegyelmed. Köszönjük, hogy ez ránk is igaz.

Arra kérünk, hogy most is nyugtass meg bennünket, ha még belül zakatolna sok minden. Akik közöttünk lehet, hogy nem csak elfáradtak, hanem már megfáradtak, belefáradtak valamibe, kérünk, hogy nekik is az Úrba vetett bizalom adja meg a megoldást, a szabadítást.

Segíts nekünk valóban hinnünk azt, hogy te még ma cselekszel. És köszönjük, hogy ez akkor is igaz, ha várnunk kell a szabadításodra, lehet, hogy holnap is akár.

Kérünk arra, könyörülj meg rajtunk, szeretteinken, a gyülekezeten. Könyörülj meg valóban a háború sújtotta testvéreinken, lelki testvéreinken is, magyar véreinken, az ott élő minden nemzeten. Köszönjük, hogy kérhetjük, hogy adj még ma békességet lelkiekben és fizikailag is, akaratod szerint.

És köszönjük neked, hogy rád bízhatjuk megválasztott vezetőinket, a megalakuló parlamentnek is te segíts a megalakuló ülését, a kormányfőválasztást, a kormányalakítást. A hivatalba lépő államfőasszonynak is te adjál bölcsességet, alázatot és szeretetet a helyén lenni. És kérünk téged arra, hogy a vezetőink is legyenek olyanok, akik a te értékeidet, a te lelki értékeidet követik. Köszönjük, hogy mi ezért mindenképp imádkozhatunk most is.

És kérünk azokért, akik betegek, lehet, hogy halálos betegek. Azokért a testvéreinkért is könyörgünk, akik valóban mártírhalál előtt vannak, mert életveszélyben vannak a hitükért. Köszönjük, hogy őket is rád bízhatjuk, és kérünk téged, hogy szabadításodat abban mutasd meg, amiben akarod és eltervezted.

Urunk, áldunk, hogy te még a gonoszt is fel tudod használni céljaidra. Köszönjük, hogy ez is békességet és nyugalmat adhat nekünk. És köszönjük, hogy mindezt az Úr Jézussal adod és az Úr Jézusban adod. Kérünk, segíts ezt hittel elfogadnunk most is, és drága reménységgel vallani és így várni a te szabadításodra.

Ámen.

Várjad az Urat, légy erős; bátorodjék szíved és várjad az Urat.

Zsoltár 27,14

683

Szívből köszönöm, Uram

✂ Bergèse, Alain, 1976

🎵 Frayssé, Claude, 1976

✂ Mikes Attila (1962-)

Szív - ből kö - szö - nöm, U - ram, az é - le - tet, Mind a
jó - ért, mit oly bő - ven ad - tál ne - kem, Zen - gek há - la - é - ne - ket.
Szív - ből kö - szö - nöm, U - ram, a bé - ké - met, Most
Hoz - zád száll az ö - röm hang - ja - in: Hal - le - lu - ja!

(Capo III. fekvés)

2. Áldom, dicsérem Neved, mert úgy szeretsz,
Mikor próbákkal küzdök, Te rám tekintesz,
Felém nyújtod szent kezed.
Szívből köszönöm, Uram, az új erőt.
A lelkem hálaimát mond Neked: Halleluja!

„Kész a szívem, Istenem, kész a szívem, hogy énekeljek.” (Zsolt 57,8)